

Arrest

nr. 226 780 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2019 tot einde van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 mei 2019 wordt een einde gesteld aan het verblijf van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“EINDE VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van L. Jacobs, administratief deskundige, gemachtigde wordt een einde gemaakt aan het verblijf van de persoon die verklaart zich F., S. (..) te noemen, geboren te Antwerpen op 04.02.1981, en welke verklaart van Duitsland (Bondsrep.) nationaliteit te zijn,

en ontvangt hij het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

Krachtens artikel 44ter moet betrokkene ten laatste op 27.05.2019 het grondgebied verlaten.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. Jacobs, administratief deskundige, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging – bij nacht - door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 11/08/1999 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met prob.-uitstel 3 jaar, behalve 10 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs - als mededader, feiten waarvoor hij op 01/04/2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden (AWS).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid; slagen en verwondingen - opzettelijke slagen; weerspanning; tegenover bloedverwant in opgaande lijn; feiten waarvoor hij op 25/04/2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels - als mededader, feiten waarvoor hij op 17/10/2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/01/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader - gewone-diefstal, feiten waarvoor hij op 08/06/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming valse sleutels - bendevoormingdeelname – als mededader, feiten waarvoor hij op 18/12/2017 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaren boven de VH.

Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene diende een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in op datum van 16/02/2016. Betrokkene krijg een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) door hem betekend op datum van 26/10/2016. Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 07/02/2018 dat zijn dochter en andere familieleden woonachtig zijn in België. Tevens verklaart hij een relatie te hebben gedurende één jaar met iemand woonachtig in Hofstade. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de dochter, partner en alle familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerst middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering niet correct is.

Aangaande de banden van verzoeker met België

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij hoofdzakelijk naar de veroordelingen van verzoeker. De verwerende partij maakte tevens melding van het feit dat verzoeker in België familieleden zou hebben maar dat dit geen voldoende reden is om hem een verblijfsrecht te geven.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in België is geboren en dat hij sedert zijn geboorte ononderbroken in het Rijk heeft gewoond.

De duur van het verblijf van verzoeker is een zeer belangrijk element dat de verwerende partij in overweging zouden moeten nemen.

Het feit dat verzoeker steeds in België heeft gewoond betekent dat hij bijna geen band heeft met enige ander land. Zijn terugkeer naar een land waar hij nooit gewoond heeft zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen.

Gelet op het feit dat er met de duur van het verblijf van verzoeker geen rekening werd gehouden, dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen schendt.

Tweede middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker in casu vormt een gezin met een Belgisch kind dat niet gedwongen kan worden om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing houdt de inmenging in het gezinsleven van verzoeker vermits zij verzoeker beveelt het grondgebied te verlaten. Deze maatregel zorgt voor een scheiding tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische dochter.

Verzoeker zal zich genoodzaakt voelen om terug naar zijn land van herkomst te keren zonder zijn dochter, dewelke niet gedwongen kan worden om het grondgebied te verlaten.

De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde of de volksgezondheid.

Verzoeker is weliswaar al een aantal keer in aanraking gekomen met het gerecht en hij werd een paar keer tot gevangenisstraffen veroordeeld. De verwijdering van verzoeker in casu zal niet proportioneel zijn ten aanzien van de gevolgen van zijn scheiding van zijn minderjarige Belgisch kind.

Verzoeker verwijst naar de volgende arresten van de Raad van State:

"Art 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was

aangevraagd op grond van art 9 lid 3, Vreemdelingenwet (RvSt nr. 43.821,13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994,27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld,, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969,1 april 1996, T. Vreemd. 1997,29)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt;”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt, met name omdat het gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet.

Zo wordt gewezen op de verschillende feiten die de verzoekende partij doorheen de jaren heeft gepleegd en de veroordelingen die zij daarvoor heeft opgelopen alsook de strafmaat die haar werd gegeven en wordt geconcludeerd: *“dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”*

Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd, zoals haar familieleven in België en haar verblijfsrechtelijke antecedenten en wordt tenslotte gesteld dat *“het feit dat de dochter, partner en alle familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven niet absoluut is.”*

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. Voor zover verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert wordt de aangevoerde schending van de motiveringsplicht onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat zij in België is geboren en dat zij steeds in België heeft gewoond. De duur van haar verblijf had in overweging moeten worden genomen. Zij heeft immers bijna geen band met een ander land. Verder betoogt zij dat zij vader is van een Belgisch kind waarmee zij een gezin vormt. Haar dochter kan niet gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten. Hoewel zij inderdaad al diverse keren is veroordeeld is de beslissing toch niet proportioneel ten aanzien van de gevolgen van de scheiding van haar dochter.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.6.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.6.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.6.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van

het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.6.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.7. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waar volgens het EHRM rekening met moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie

voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij kan vooreerst niet gevolgd worden in haar betoog waar zij meent dat de verwerende partij voorbij is gegaan aan haar verblijfsduur in België. Immers wordt in de bestreden beslissing wel degelijk melding gemaakt van het feit dat verzoekende partij op 4 februari 1981 in Antwerpen is geboren en wordt erop gewezen dat zij zich in een illegale, minstens precaire verblijfssituatie bevindt. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij slechts tot 2008 in bezit was van een vreemdelingenkaart. Reeds in 2012, 2013 en 2016 werd verzoekende partij het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Haar verblijfsaanvraag van 16 februari 2016 werd op 16 augustus 2016 afgewezen. Ook in 2017 en 2018 werd de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waarbij haar in 2018 ook een inreisverbod werd gegeven.

Er dient aldus aangenomen te worden dat de verwerende partij zich wel degelijk bewust is van de verblijfsduur van verzoekende partij in België, maar erop wijst dat dit illegaal is, en blijkens het administratief dossier is dat al het geval sinds 2008, en verder oordeelt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is waarbij zij wijst op de diverse veroordelingen door verzoekende partij opgelopen en het belang om de openbare orde te vrijwaren.

Verzoekende partij ontkent geenszins dat zij reeds sinds 1999, op een ogenblik dat zij nog maar achttien jaar was, een serieus crimineel parcours heeft aangevat en volgehouden waarbij zij nog op 18 december 2017 veroordeeld werd voor zwaarwichtige strafrechtelijke feiten. Verder blijkt ook dat verzoekende partij zich niet kan houden aan de aan haar opgelegde probatiemaatregelen (zo werd zij op 2 oktober 2017 opnieuw aangehouden omdat zij zwaar onder invloed was van drugs alsook werd op 5 november 2018 nog proces-verbaal opgemaakt omdat verzoekende partij onder invloed was van drugs). Zij staat bij de politiediensten ook gekend als een gewelddadig, fysiek gevaarlijk persoon (agressief). Gelet op het lange en volgehouden strafrechtelijk parcours van verzoekende partij is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat het privéleven dat verzoekende partij heeft in België, waarbij ook niet blijkt dat zij professionele banden heeft in België, niet opweegt tegen het maatschappelijk belang, met name het vrijwaren van de openbare orde. Verzoekende partij, thans achtendertig jaar en aldus een leeftijd waarbij van haar verwacht kan worden dat zij op eigen benen staat en in haar eigen levensonderhoud voorziet, toont geenszins aan dat het voor haar dermate moeilijk is om een privéleven verder te zetten of op te bouwen in Duitsland, eveneens een westers land en buurland van België. De eventuele moeilijkheden die zij aldaar zou ondervinden om haar privéleven verder te zetten of op te bouwen wegen geenszins zwaarder door dan, gelet op het volgehouden crimineel parcours van verzoekende partij, het belang om de openbare orde te vrijwaren.

Verzoekende partij betwist voorts de vaststellingen in de bestreden beslissing niet aangaande haar partner en familieleden. Zij betoogt enkel dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging vormt in haar gezinsleven met haar Belgisch kind.

Dienaangaande heeft de verwerende partij het volgende gesteld: *“Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober*

2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). (..)Bovendien het feit dat de dochter, partner en alle familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij inderdaad verklaarde een Belgische dochter te hebben, geboren op 27 november 2001 en waarvan zij stelde dat zij in co-ouderschap het kind opvoedt. De dochter zou één week bij verzoekers moeder verblijven en één week bij verzoekers ex - de moeder van het kind. Uit een document “*Rapport DID*” van 27 juni 2017 blijkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in de gevangenis enkel bezoek kreeg van haar moeder. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts ook niet op welke wijze verzoekende partij haar ouderrol vervult. Er liggen geen gegevens voor van intense contacten met de dochter die op het moment van het treffen van de bestreden beslissing al zeventien jaar was. Bovendien blijkt ook niet dat verzoekende partij samenwoont met haar kind of dat het co-ouderschap effectief nageleefd werd, daargelaten nog de vraag of, zelfs bij een effectieve naleving van het co-ouderschap verzoekende partij wel een actieve rol speelde, dit gelet op haar veeluldig verblijf in de gevangenis. Gelet op de leeftijd van haar kind, de vaststelling dat moet aangenomen worden dat dit grotendeels werd opgevoed bij de moeder en er geen concrete gegevens voorliggen waaruit blijkt dat verzoekende partij – die blijkens het administratief dossier ook al verschillende keren onder invloed van drugs werd aangetroffen en agressief blijkt te zijn – een hechte relatie onderhoudt met haar dochter of een bijzondere rol opneemt in de opvoeding ervan, kan de Raad de verwerende partij volgen waar deze oordeelt dat bij het afwegen van de privébelangen van verzoekende partij, met name haar recht op gezinsleven, ten aanzien van het publiek belang, zijnde de vrijwaring van de openbare orde, het publieke belang doorweegt.

De Raad wijst er daarbij ook nog op dat een maatregel zoals in casu in de eerste plaats de verzoekende partij zelf treft. Het Europees Hof heeft immers verschillende malen gesteld dat, in de context van de verwijdering van een vreemdeling als gevolg van een criminele veroordeling, de beslissing in de eerste plaats betrekking heeft op de overtreder. In dergelijke gevallen kan de aard en de ernst van het misdrijf of het crimineel verleden opwegen tegen andere in rekening te nemen criteria (zie, bijvoorbeeld, *Üner v. the Netherlands* [GC], §§ 62-64 en *Cömert v. Denmark* (dec.), 14474/03, 10 April 2006). Zoals duidelijk blijkt is dat in casu het geval. Verzoekende partij toont daarenboven ook niet aan dat zij haar gezinsleven met haar dochter niet vanuit het herkomstland kan verderzetten. Zo blijkt uit niets dat haar dochter – die bijna meerderjarig is – verzoekende partij niet kan opzoeken in Duitsland of dat zij geen regelmatige contacten kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij geen juist evenwicht heeft bekomen bij het afwegen van haar persoonlijke belangen ten aanzien van het belang om verdere criminele feiten te voorkomen (cfr. EHRM 1 december 2016, *Salem v. Denmark*, n° 77036/11; EHRM, *Ndidi. t. Verenigd Koninkrijk*, 14 september 2017). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER